

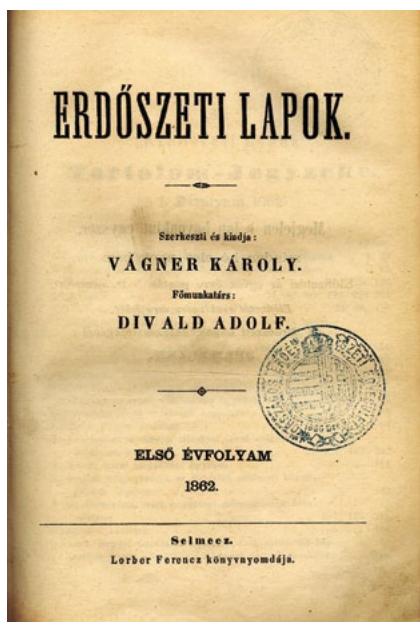
150 éves az ERDÉSZETI LAPOK

*erdésszakmánk másfél
évszázados közlönye*

150 éves az Erdészeti Lapok, a legrégebbi magyar agrárújság

1862 januárjában jelent meg először az Országos Erdészeti Egyesület (OEE) sajtóorgánuma, az *Erdészeti Lapok*. Az archaikus eredeti cím nyelvileg is kuriózum, miként az újság, amely túlélte a viharos 20. századot, a változó politikai kurzusokat. Az újság első számai a hosszabb tudományos közlemények mellett kisebb szakmai híreket, illetve a gyakorlati munkát segítő mellékleteket tartalmaztak. A kezdetben kétkezdéssel fogadott folyóirat az alapítók zseniális megérzésének köszönhetően, fáradhatatlan munkájuk eredményeként szakmatörténeti jelentőségűvé vált: megkerülhetetlen szerepet töltött be a magyar erdészeti szakmai nyelv megteremtésében. Folyamatos megjelenése szinte csak a két világháborút követő viharos években akadozott, illetve szakadt meg rövid időre. A szakmai megújulás igénye azonban újra és újra sikeresen életre keltette az Erdészeti Lapokat. A könyvek, a szakmai folyóiratok, újságok, azaz a nyomtatott szakirodalom azonban nem csak a múltunk része. Az Erdészeti Lapok indításkor megfogalmazott és azóta is vállalt értékei napjainkban, a XXI. század változásai közepette is érvényesek. Az internet és az elektronikus média világában is van igény a szakmaiság és az egyesületi civil élet alapelvein szerveződő újságra. Szükség van az általa teremtett fórumra, szakmai és nem utolsósorban baráti összetartozást erősítő megjelenésére.

Az Erdészeti Lapok az elmúlt 150 év alatt az Országos Erdészeti Egyesület szerves, elválaszthatatlan részévé vált, kifejezi az Egyesület szakmaiságra, becsületre és lelkiismeretességre épülő alapelveit. Ezen elvek mellett törekszik az Egyesület tagsága, hogy mindennapi munkájával az erdőgazdálkodást a magyar vidékfejlesztés szerves részévé, sikeres ágazatává tegye.

Az elmúlt másfél évszázadban elkötelezett szakemberek vitték tovább a lapot, amely háromezer példányban jut el ma is olvasóihoz. Az azóta is folyamatosan megjelenő periodikát korábban csak egy újság előzi meg: az Orvosi Hetilap – 1857-es első megjelenéssel.

Az Erdészeti Lapok az OEE legfontosabb, nagy múltú kapcsolatteremtő fóruma, közlönye

– egyben a gyakorló erdészek magyar nyelven kiadott szakfolyóirata. A Lapok tartalma, üzenete alakítani kívánja az azt olvasó szakmán kívüliek erdészetről alkotott képét is.

Természetesen a legszebb múlt mellett is választ kell adni a modern kor kihívásaira. A napjainkban havonta mintegy 3000 példányban megjelenő Erdészeti Lapok esetében ezt a 150 évfolyam teljes anyagának digitális adatbázisban történő feldolgozása jelenti. A több szakmai díjat elnyert fejlesztés eredményeként az Országos Erdészeti Egyesületnek az Országos Széchényi Könyvtár leglátogatottabb digitális archívumát, szinte kimeríthetetlen szakmai tudástárát sikerült létrehozni nemzeti könyvtárunkkal szorosan együttműködve. Az Archívum két felületen is elérhető, egyrészt az Országos Széchényi Könyvtár Elektronikus Periodika Archívum adatbázisán, másrészt az Erdészeti Lapok 2009-ben E-fesztivál díjat nyert weblapján keresztül. A több mint 115 ezer oldalt, az elmúlt 150 év lapszámain teljes terjedelmében őrző, tartalmazó felbecsülhetetlen értékű adatbázis szabadszavas keresési lehetőséggel, cikkenként letölthetően és böngésző tartalomjegyzékekre lebontva is megtalálható itt.

Az Erdészeti Lapok történetét néhány korabeli idézettel szeretnénk bevezetni, amelyek híven bemutatják a mindenkori munkatársak, szerkesztők, szerkesztő bizottságok szellemiségét:

„E lap... havonként minden hó első napjaiban legalább két nyomott ívnyi terjedtségben fog megjelenni, s annak tiszta jövedelme az erdészeti irodalom előmozdítására fordíthatni.”

(Előfizetési fölhívás 1862.)

„E folyóirat feladata: az erdészeti nyelvet meghonosítani, ahhoz szoktatni és szakunknak minden irányában serkentve, buzdítva, figyelmeztetve, ismertetőleg hatni; a józan erdőgazdaság elveit hirdetni; azok alkalmazásának hasznát kimutatni; a szellemi közlekedést szaktársaink között eszközölni; az erdészeti napi eseményeit megvitatni; a szunnyadó tehetséget ébreszteni, a képeseeknek alkalmat nyújtani tudományuk értékesítésére, tapasztalataik közhasznúvá tételére.”

(Divald Adolf, 1862.)

„Ernyedetlen törekvésünk leend... az „Erdészeti Lapok”-ban t. közönségünknek állandóan olyan szakközlönyt nyújtani, amely az Országos Erdészeti egyesület által hazai erdőgazdaságunk emelésére kitűzött nemes czélokat legbiztosabban elérje azáltal, hogy az erdőbirtokosoknak az erdész ügyekkel foglalkozóknak és szaktársainknak mindazon időszerű felvilágosításokat, ismereteket és tanácsokat megadja, melyek alkalmasak lehetnek arra, hogy a tulajdonukat képező, vagy kezeikre bízott erdőket a legokoszerűbben kezelhessék s azok terményeit a legelőnyösebb módon értékesíthessék.”

(Bedő Albert, 1873.)

„Emberöltökön át terjesztett szakismeretet, segítette a haladni vágyók továbbképzését, fejlesztette erdészeti irodalmunkat. Közleményei – az Országos erdészeti Egyesület egyéb kiadványaival együtt – számos kiválóságunk értékes szellemi termékeit tették a szakma és a műszaki irodalom közkincsévé.”

(Lády Géza, 1948.)

„Így indult el az erdészeti irodalom száz évvel ezelőtt és érkezett el mai színvonalára, amikor az Erdészeti lapok utódja – AZ ERDŐ – több mint 5000 példányban jelenik meg cserepéldányok, előfizetések révén havonta több mint 30 országba jut el és... a magyar erdészeti szakkönyvekkel együtt tanúsítja a magyar erdőgazdálkodás, az erdészeti tudomány számottevő eredményeit.”

(Madas András, 1962.)

Összegzés

„A lap hírmondó, a szakma, az egyesület életének minden szegletébe bevilágító lámpás. A fényt nem sajátíthatja ki semmiféle ideológiára épített kiváltság.”

(Pápai Gábor, 1991.)

Az Erdészeti Lapok 150 éves történelmét Dr. Oroszi Sándor az OEE Erdészettörténeti Szakosztályának elnöke foglalta össze alábbi tudományos igényű tanulmányában:

Az 1851-ben alapított Ungarischer Forstverein (Magyar Erdész-Egylet) közleményei, a Mittheilungen des Ungarischen Forstvereines szerkesztősége az 1850-es években többször fordult tagjaihoz a következő kérdéssel: van-e szükség a közlemények magyar nyelvű megjelentetésére is? A visszaérkezett válaszok igen-igen kevés érdeklődésről tanúskodtak. Következésképpen maradtak a csak német nyelvű kiadás mellett. A helyzet 1860-61-ben változott, amikor a politikai „provizórium” idején mintegy „korszellem”-ként merült fel a magyarosodás. Ezt nemcsak a magyar nyelvű erdészeti műszótár összeállításának igénye, hanem egy, az egyesületi közleményeket nem fordításban, hanem önálló, magyarul szerkesztett lap, folyóirat kiadásának terve is jelzi. A munka élére Divald Adolf és Wagner Károly állt, akik 1861-ben mind a hivatalos engedélyeztetési eljárásokat, mind az előfizetők toborzását elkezdték. A fennálló rendeletek értelmében Selmechánya tanácsa már ugyanezen év nyarán vállalta az „Erdészeti Lapok” feletti bábáskodást, míg az olvasók, a lapot megrendelők nagyon lassan gyűltek. Így a folyóirat megjelenése 1862-re húzódott át, sőt előfizetések útján nem is tudták a lap anyagi hátterét még több év alatt sem megteremteni.

Divald Adolf

Wagner Károly

„Az erdők jelentősége a természet nagyszerű háztartásában” cím alatt (amit „Mérei Károly” = Wagner –) induló tudományos közlemények mellett a Lapok helyet adtak kisebb szakmai híreknek, illetve már akkor mellékletet is hoztak: „Az erdőszetet illető legfontosabb mértékek és súlyok átváltoztatási táblái”. (Ezt Divald 1861-ben Zsarnócán, Kálmán Tivadar segítségével állította össze.) Ugyanakkor a német nyelvű szakirodalom „szemlélését” is végezték. A magyar erdészeti irodalom (és -tudomány) ugyanis egyértelműen német gyökerekből táplálkozott, a „német iskola” gyermeke volt.

Bedő Albert

A lap megjelentetése már az első évben akadozott, mivel mind Divaldot, mind Wagnert „a szolgálat érdekében” – hiszen kincstári erdőtisztek voltak – Selmecről elvezényelték. Az Ungarischer Forstverein pedig egyre agresszívabb módon próbálta a Lapok szerkesztését és terjesztését a két „renitens” tagjától megszerezni, azt az egyesület égisze alatt megjelentetni. Ennek érdekében még Wagnert (aki ekkor Nagybányán szolgált) is megkörnyékezték: menjen Pozsonyba, ahol erdészeti (közép)iskolai tanár, városi erdőmester és egyleti titkár lehet. Wagner azonban csak 1864 őszén írta alá – mivel a frissen megjelenő lappéldányokat éppen elkobozták – az átadási szerződést. A hatóságok ugyanis azért léptek közbe, mert a szerkesztőnek a kiadás helyén – ez esetben Selmecen – kellett lakni. A lap tulajdonjogát Wagner azonban Nagybányán is megtarthatta, arról csak 1872 végén mondott le (adta el).

Közben megtörtént nemcsak az osztrák-magyar kiegyezés (1867), hanem az Országos Erdészeti Egyesület megalakulása (1866. december 9.) is. A Magyar Erdész-Egyület átalakulását a kortársak egy teljesen új, alapjaiban és szellemében valóban magyar egyesület megalakulásaként élték meg, amely egyesület közlönye természetesen csak az Erdészeti (és Gazdászati, mert 1866-67-ben az utóbbi kérdésekkel is foglalkoztak) Lapok lehetett. 1872-től a folyóiratot az egyesületi titkár, Bedő Albert szerkesztette, és a kiadás helye átkerült az OEE székhelyére, (Buda)Pestre.

A dualizmus időszaka nemcsak a magyar erdőgazdálkodás, a szakmai egyesület, hanem a Lapok szempontjából is virágkornak számít. A rendszeres, a havonkénti, majd a kéthetenkénti megjelenés, a hazai és külföldi tudományos eredmények közzététele, a kisebb erdészeti, erdészeti érintő hírek, beszámolók szerepeltetése, az olvasói (szakmai) levelek, -tudósítások hozása mellett természetesen az OEE minden eseményéről is tudósítottak. Ennek megfelelően nemcsak a vándor- és közgyűlési jegyzőkönyvek,

hanem az igazgató-választmányiak is szerepeltek benne, továbbá az egyesület fontosabb levelezései, felterjesztései (és a rájuk kapott válaszok). Mellékletként jött az „Erdészeti Rendeleték Tára”, esetenként pedig cégek katalógusai. A tanulmányokban valameddig – tulajdonképpen a századfordulóig – gyakran az eszközök, netalán a műveletek német megfelelőjét is közölték. A magyar erdészeti oktatás, szakirodalom ugyanis továbbra sem szakadt el a kor legfejlettebbnek számító, német nyelvű tudománytól. Ugyanakkor mind nyelvén, mind tudományos eredményeit illetően ebben az időszakban jött létre a hazai erdészet.

Az egyesület és a Lapok biztos anyagi háttérrel rendelkezett, rendelkezhetett. A szakmai összefogás ugyanis az OEE keretein belül történt, ami jelentős (kétezres) taglétszámot, hozzá kapcsolódóan tagdíjat jelentett, és természetesen a tagok az „Erdészeti Lapok”-at ennek fejében kapták. Ezzel lehetővé vált a kiadvány nyomdatechnikai minőségének javítása; fényképek, térképek, sőt színes mellékletek közlése. 1872-től 1900-ig Bedő Albert főszerkesztőként jegyezte a lapot, annak ellenére, hogy országos főerdőmesterként számtalan egyéb feladata is akadt. Mellette Horváth Sándor és Arató Gyula, illetve Gaál Károly írnok (irodatiszt) alkotta a szűkebb szerkesztőséget. 1900-tól az OEE titkára Bund Károly, aki a Lapok szerkesztői teendőit is ellátta. Bár alakultak vidéki erdészeti egyesületek, amelyek a XX. század első évtizedében már közleményeket, folyóiratokat adtak ki, az OEE és az „Erdészeti Lapok” elsősége végig, az I. világháború végéig megmaradt.

Az utolsó 1918. évi szám december 15-én jelent meg. Aki ebbe az évfolyamba belelapoz, láthatja, hogy ekkor már többnyire csak rendeletek, illetve a hadba vonultakról szól (gyász)hírek olvashatók. A papirhiány ellenére az 1919. évi januári-februári-márciusi (összevont) számok még nyomdafestéket láttak, de miután március 31-én az OEE-t „feloszlatták”, sőt Alkotmány utcai székházát „igénybe vették”, a lap is megszűnt. Csak ugyanezen év december 15-én jelenhetett meg újra. Természetesen továbbra is a rendeletek, az ország talpra állítását segítő intézkedések élveztek elsőbbséget, de a tartalomban fokozatosan megjelentek az új erdészeti politikai legfontosabb elemének tartott Alföld-fásítási kérdések. Mellékletek is voltak; az „Erdészeti Statisztikai Közlemények”.

A főszerkesztői tiszte 1924 nyaratól 28 nyaráig Czillinger János töltötte be, majd néhány hónapig ismét Bund Károly, 1929-től pedig az OEE új titkára, Bíró Zoltán. A nyomdai kivitel csak fokozatosan érte el a háború előtti szintét. Újdonság volt viszont, hogy 1936-tól – elsősorban a Budapesten megtartott II. Nemzetközi Erdőgazdasági Kongresszus miatt – idegen nyelvi összefoglalókat (rezüméket) is közöltek. Szintén ettől az időtől kezdve nagy figyelmet szenteltek a külföldön megjelent kiadványok szemlélésének. A II. világháború évei, különösen a front közeledése 1944-ben ismét a lap terjedelmének és témájának szűküléséhez vezetett. Az utolsó szám decemberben még megjelent, de az „Erdészeti Lapok” aztán ismét szünetelésre kényszerült.

Az egyesület titkárát, Mihályi Zoltánt (aki 1939-től mint felelős szerkesztő és kiadó jegyezte a folyóiratot) hadifogságba hurcolták. Az ismételt kiadás csak 1948 októberében kezdődhetett. Ekkor az OEE már a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének (MTESZ) tagja, a lap főszerkesztője pedig az egyesületi elnök, Lány Géza, felelős szerkesztő Madas András, míg Mihályi főmunkatárs. A tartalmat, a lap beosztását próbálták a korábbi hagyományoknak megfelelően tartani, de a mondanivaló fokozatosan átalakult, a proletárdiktatúra követelményeinek megfelelővé. Ez aztán kisebb-nagyobb konfliktusokhoz vezetett, mire 1950-ben az „Erdészeti Lapok”-at megszüntették (betiltották). Az írott sajtó ugyanis nem mindig tudta a napi politikai elvárásokat követni. Főleg meg egy olyan országban, amely az ellenségesnek tekintett erdésztársadalmat – mint olvasóközönséget – fogta össze, volt kitéve „megkülönböztetett” figyelemnek.

A Lapok beszüntetése után az erdészeti szaksajtót egyedül az „Erdőgazdaság” (később: „és Faipar”) jelentette. Jobbára napi aktualitásokat és a korra jellemző „győzelmi jelentések”-et hozta havonta, illetve kéthetente. Alapvető változást jelentett „Az Erdő” 1952. évi elindítása. A kezdetben negyedéves kiadvány kimondottan az erdészeti tudomány eredményeit kívánta megismertetni. Ennek megfelelően szerkesztőbizottság szerkesztette, és felelős szerkesztőként Keresztesi Béla jegyezte. Az „Erdészeti Lapok” utolsó két évfolyamával ellentétben (amelyek A/4-es formátumúak voltak), visszatértek a B/5-ös nagyságra. A nyomdai

kivitel minőségét a Mezőgazdasági Kiadó biztosította. 1955 márciusában került fel a címlapra: „Az Erdő. Az 1862-ben alapított Erdészeti Lapok 90. évfolyama”. Ezt az is indokolta, hogy „Az Erdő” az előző évtől kezdődően ismét havonként, ráadásul az Országos Erdészeti Egyesület lapjaként látott napvilágot – bár a meghatározása továbbra is „az erdőgazdaság tudományos folyóirata”.

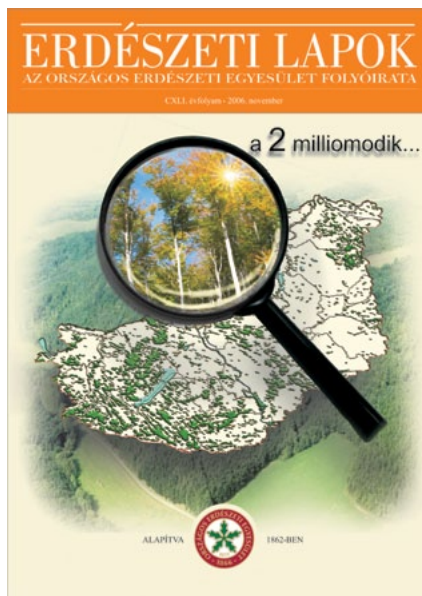

Az 1956 november-decemberi szám összevontan jelent meg, egyébként ragaszkodtak az ütemes kiadáshoz. Ennek érdekében a szerkesztőbizottság munkáját – amely bizottság 56 után némileg átalakult – helyettes szerkesztő (Jerôme René) és technikai szerkesztő (Ákos László, majd mások) segítették. Mivel az OEE tagjai a tagdíj ellenében kapták, „Az Erdő” példányszáma 4-5000-re nőtt. Színvonala pedig évről évre változatlan, magas volt. Az egyesületi hírek ugyan továbbra is helyet kaptak benne, de a cél az 1861-ben lefektetett irányelv szerinti volt: az erdőszet minden ágának fejlesztése. „Az Erdő” – írták – 1964-ben az Országos Erdészeti Egyesület kiadványa, az erdő- és vadgazdálkodás műszaki, tudományos folyóirata. Célja az egyesületi tagság összetartása, szakmai műveltségének emelése, a gazdálkodás fejlesztése érdekében. A szerkesztő bizottság a lapokban helyet ad minden olyan tanulmánynak, ismertetésnek és egyéb közleménynek, amely ezt a célt tartalmával és kifejezőmódjával szolgálja”. Olvasóközössége így többnyire az erdőszet-technikusok, erdőmérnökök köréből került ki, holott az OEE tagja lehetett – és volt – minden erdőszetben, illetve az erdőgazdasággal kapcsolatban álló természetes személy. Az 1960-as években gyakoribbá váltak a tematikus számok, sőt a következő évtizedben egy-két különszám is megjelent.

A korszakot utólag a magyar erdőművelés „aranykorának” szokták nevezni. Ez tükröződik „Az Erdő”-ben is. Számtalan tanulmány foglalkozik erdőművelési témával. Ugyanakkor viszont mind fontosabbá vált a

gépesítés, ezzel összefüggésben pedig az útépités, sőt a munkaszervezés kérdése. „Az Erdő” „törzs”szerzőgárdája – akiket Keresztesi Béla 1979-ben külön is felsorolt – az említett témák kiemelkedő elméleti és gyakorlati szakemberei voltak. Természetesen az időszakra jellemző volt még az az ideológiai elkötelezettség is, amit a szocializmus alapjainak lerakása, majd építése idején megkívántak. Ez azonban nem ment – néhány eset kivételével – a tudományosság rovására.

Amikor 1980-ban Solymos Rezső vette át a szerkesztőbizottság elnöki tisztét (ez az OEE alapszabálya értelmében választott tisztség, és az elnök mindmáig az OEE elnökségének is tagja), ő a tőle megszokott, magas színvonalban tartotta mind a tudományos közleményeket, mind a nyelvi-nyomdai kivitelezést. Annál is inkább, mert „Az Erdő”-ben megjelent tanulmányok a kutatók minősítésébe is beleszámítottak, a szakma előtti „megmérettetést” jelentették. Ez utóbbit segítette elő a „Fiataljaink munkáiból” rovat, továbbá több, az erdőgazdálkodás fejlesztésére rendezett tudományos fórumokon elhangzott előadás közlése.

Az 1980-as évek közepén létrehozták „Az Erdő Olvasókör”-t. Ez tulajdonképpen kibővített szerkesztőbizottságként működött, s a főszerkesztő, illetve munkatársa (aki továbbra is Jerôme René volt) az ott elhangzott javaslatokat, észrevételeket általában figyelembe vette. Egyre fontosabbá váltak a külföldi tapasztalatcserekből szóló tudósítások, illetve a megjelent könyvek, tanulmányok szemlézése. Ugyanakkor „Az Erdő” is kénytelen volt egy-egy témáról legalább addig, amíg azt a (szakma?) politikusok fel nem szabadították, hallgatni. Példaképpen a kocsánytalan tölgyesekben fellépő, a 80-as évek elején nagy riadalmat okozó hervadásos megbetegedés („tölgypusztulás”) témáját említhetjük meg.

„Az Erdő” 1990-ben csak hat számmal jelent meg, mivel az egyesületi átalakulás az OEE sajtóorgánumát is érintette. A megválasztott új szerkesztőbizottsági elnök (egyben: főszerkesztő), Pápai Gábor nemcsak a lap formátumát – anyagi okokra hivatkozva – változtatta A/4-esre, hanem a korábbi szerkesztési céloktól is jelentősen eltért. Az ismét „Erdészeti Lapok” felirattal, több, egymást követő kiadónál megjelenő egyesületi orgánum erdészeti „magazin” jelleget öltött. Ezzel mintegy az egyesületi tagság igényeihez, olvasási szokásaihoz igyekezett közelíteni. A főszerkesztő elképzelésének sikerességét bizonyítja, hogy a későbbi vezetőségválasztó közgyűléseken is bizalmat kapott.

A főszerkesztő a korábbi törekvésekkel szakítva, a Lapokban időnként politikai kérdésekbe is „belenyúlt”, sőt próbálkozott szakmai rovatok indításával, megtöltésével is – több-kevesebb sikerrel. Továbbra is maradtak azonban „nemkívánatos témák”. Például az államrendészet személyzeti helyzete, netalán az időnként meghirdetett nagy fásítási tervek értő elemzése stb. Ez főleg abból táplálkozott, amiből a formátumváltás is: a pénzügyi háttértől, sőt az egyesületi döntéshozók érdekeltségéből. Az előbbi az állami erdőgazdaságok jogi személyként való egyesületi tagsága, így a kiadvány anyagi támogatása, az utóbbit az OEE vezetőségében helyet foglaló gazdasági igazgatók indokolhatják. Azt viszont csak a tagság „ízlésvilága” támaszthatja alá, hogy a Lapok a tudományosságnak csak időnként „tesz engedményeket”, ami pedig az „Erdészeti Lapok” történetétől idegen, szintűgy a környező országok hasonló erdészeti kiadványaitól is. Újabban ezt mellékletként kiadott füzetekkel igyekszik pótolni. Szintén mellékletként hozzák az erdészeti (Z)rt.-ék mérlegét, illetve cégek hirdetéseit. Ez utóbbi odáig „fajult”, hogy az érintettek akár egy-egy lapszám kiadását is átvállalják.

Végül a 150 év mérlege csak egy lehet: a magyar nyelvű erdészeti irodalom legfontosabb tényezője, az „Erdészeti Lapok”, a viharok ellenére megmaradt a 160 éves egyesület kiadványának. Igaz, voltak megtorpanások, de az előremutató próbálkozások mindig sikerre vezettek.

Végezetül álljon itt azoknak a neve, akik az Erdészeti Lapokat az elmúlt másfél évszázadban gondozták, vezették, szerkesztették:

Időszak	A lap címe	A kiadás helye	Szerkesztő, főmunkatárs
1862-65.	Erdőszeti Lapok	Selmec	Szerkesztő és kiadó: Wagner Károly Főmunkatárs: Divald Adolf
1866-67.	Erdészeti és Gazdászati Lapok	Pest-Buda	Szerkesztő és kiadó: Sporzon Pál Főmunkatárs: Divald Adolf
1868-70.	Erdészeti Lapok	Pozsony	Szerkesztő és kiadó: Wagner Károly Főmunkatárs: Divald Adolf
1871.		Pest-Buda	Szerkesztő: Bedő Albert Lapvezetők és kiadók: Divald Adolf és Wagner Károly
1872.			Szerkesztő: Bedő Albert Laptulajdonosok: Divald Adolf és Wagner Károly
1873-79.		Budapest	Szerkesztő: Bedő Albert Főmunkatárs: Divald Adolf és Wagner Károly 1873-től napjainkig a lap az Országos Erdészeti Egyesület tulajdona.
1880-84.			Szerkesztő: Bedő Albert Főmunkatárs: Divald Adolf
1885-90.			Szerkesztő: Bedő Albert Főmunkatárs: Divald Adolf és Horváth Sándor
1891-94.			Szerkesztő: Bedő Albert Főmunkatárs: Horváth Sándor
1895-99.			Szerkesztő: Bedő Albert Főmunkatárs: Horváth Sándor és Arató Gyula
1900-24.			Szerkesztő: Bund Károly
1924-28.			Szerkesztő: Czillingier János
1928.			Szerkesztő: Bund Károly
1929-37.			Szerkesztő: Biró Zoltán
1938-39.			Szerkesztő: Biró Zoltán és Mihályi Zoltán
1939-44.			Felelős szerkesztő: Mihályi Zoltán
1948-50.			Főszerkesztő: Lány Géza Felelős szerkesztő: Madas András, Főmunkatárs: Mihályi Zoltán
1952-53.			Felelős szerkesztő: Páris János
1954-79.	Szerkesztő: Keresztesi Béla Főmunkatárs, majd helyettes szerkesztő: Jérôme René		
1980-89.	Szerkesztőbizottság elnöke: Solymos Rezső Főmunkatárs: Jérôme René		
1990-1998	Szerkesztőbizottság elnöke egyben főszerkesztő: Pápai Gábor Főmunkatárs: Jérôme René		
1998-2006	Főszerkesztő: Pápai Gábor Szerkesztőbizottság elnöke: Szikra Dezső		
2006-2012	Főszerkesztő: Pápai Gábor Szerkesztőbizottság elnöke: Haraszi Gyula		
2012-	Főszerkesztő: Nagy László Szerkesztőbizottság elnöke: Haraszi Gyula		

Az Országos Erdészeti Egyesület kiadványa, 2012.

Felelõs kiadó: Zambó Péter

Szerkesztette: Dr. Oroszi Sándor és Keresztesi Béla

írásainak felhasználásával Dr. Sárvári János

Fotó: Pápai Gábor, Lengyel László

www.oee.hu

